

Huisdieren

Waarschijnlijk hadden mijn ouders het idee, dat het goed was voor opgroeiende kinderen dat ze met dieren in contact kwamen. We hebben nogal wat huisdieren gehad.

Mijn herinnering begint met een cyperse poes, die er allerbelabberdst uitzag, omdat deze vanwege een huidziekte ingesmeerd moest worden met zalf. Maar dat beeld is maar heel kort en ik denk dat vooral mijn moeder vond, dat het zo niet kon. De kat was daarna dan ook verdwenen.

In diezelfde tijd stond er achter in de tuin een zelf getimmerd kippenhok met een dak waarop zwart teerpapier was aangebracht. Er omheen was een hek met kippengaas en er liepen een 6-tal kippen binnen de omheining in de grond te pikken.

Dat heeft ook niet lang geduurd. Waarschijnlijk viel de eieroogst tegen, want ook deze kippen zijn niet lang in mijn geheugen blijven hangen.

Waar ze gebleven zijn weet ik niet, maar het lijkt me niet onmogelijk dat ze in de maag van mijn vader zijn verdwenen. Hij was een groot kippenliefhebber en het was niet voor niets dat mijn moeder hem geen groter plezier kon doen dan op zijn verjaardag kip te serveren.

Dan verschijnen er in mijn geheugen twee konijnen, die op het grasveld achter in de pastorietuin in een hok met loopren geparkeerd werden. Ze hadden het nadeel, dat het hok om de klipklap verplaatst moest worden om te zorgen dat ze opnieuw voedsel tot zich konden nemen. Ik vermoed dat mijn vader hier gauw genoeg van kreeg, want het hok was nogal zwaar en daarom moest hij er steeds aan te pas komen als het geheel weer verplaatst moest worden. Konijnen exit!

Nu verscheen er op hetzelfde grasveld een jong wit geitje. Die stond aan een spit en was wat eenvoudiger te verplaatsen. Het was een speels beestje waaraan ik veel plezier beleefde. Maar een jong geitje wordt nu eenmaal een grote geit en voor het zover was ging de geit dezelfde route als de konijnen. De vader van Titia, ons morgenmeisje, nam het dier graag over. Wat hij er verder mee deed weet ik niet.

Bovendien kreeg mijn zus Bep op haar verjaardag een paar duiven, die alle aandacht vroegen. Tegen de achterkant van het huis werd een mooi onderkomen voor ze aangebracht. Een prachtig groengeschilderd

houten hok met aan de voorkant een paar zitstokjes. Ze waren al gauw zo tam, dat ze het voer uit de hand kwamen pikken.

Maar duiven weten zich goed te handhaven en al gauw waren het er zes die veroorzaakten dat het straatje voor de achterdeur bijna onbegaanbaar werd vanwege de uitwerpselen. Mijn moeder kreeg er al gauw genoeg van om elke keer dat straatje te moeten schrobben.

Ook de duiven verdwenen weer.

Veel gemakkelijker was een klein schildpadje, dat ik van onze buurjongen Jan Pilkes kreeg. Die zette je op het grasveld, een paar rechtop staande planken er omheen en je had er geen omkijken

naar. Het was al bijzonder als je hem zag lopen. Meestal hield hij zich verborgen in zijn kleine schildje en wat hij daar uitvoerde weet ik niet. Hoe hij het ooit gepresteerd heeft zal wel altijd een onopgelost raadsel blijven. Op een dag was hij weg en werd dagen later aan de andere kant van het dorp teruggevonden, zeker een kilometer vanaf onze tuin. Inmiddels had hij een oogziekte opgelopen en niet lang daarna overleed het beest.

In diezelfde tijd was er in de woonkamer een enorm aquarium verschenen, waarin een 5-tal goudvissen rondzwom. Een mooi en zeer rustgevend gezicht, vooral wanneer 's avonds de lamp boven de glazen bak werd aangestoken. Maar ook een aquarium vergt het nodige onderhoud en toen dat er bij in begon te schieten verdween ook het aquarium weer na enige tijd.

In het Rijpertje, ons eigen wekelijkse dorpskrantje, verscheen een oproep van de weduwe van dominee Van Giessen uit West Graftdijk, dat er bij haar een hondje was komen aanlopen en waarvoor ze een goed tehuis zocht. Na ampel beraad togen mijn zus Bep en ik op onze fietsen naar West Graftdijk en namen Bruun, zo noemden wij het kleine bruine scharminkel, aan een touw mee naar huis.

Bruun werd mijn vriendje. Elke avond ging hij met mij mee naar boven en sliep onder mijn bed op een daar voor hem uitgespreid kleedje. Maar voor hij zich te ruste legde liep hij een aantal malen onder mijn bed door om zich behaaglijk de rug te schuren aan de metalen springveermatras. Iedereen beleefde veel plezier aan Bruun. Want Bruun wilde ook best op schoot liggen....

Tot hij op een onbewaakt ogenblik door de tuinpoort de straat op rende, waar juist op dat ogenblik een van de weinige auto's, die door onze Rechtestraat reden, voorbijkwam. Hij leefde nog wel, maar dankzij onze vriend en veearts Sieswerda werd hij uit zijn lijden verlost.

Het was inmiddels ook al oorlog geworden en mijn moeder voorzag al dat Bruun in de komende tijd ook wel eens een last had kunnen worden. Geen huisdieren meer, was haar mening.

En alzo geschiedde. In de hongerwinter hadden we er dan ook geen extra opvreter meer bij.

Het tijdperk van huisdieren was definitief voorbij.

